

Chalmersspexet

Kvinnan som svarade i receptionen på elevhemmet bad henne vänta. Jenny kunde höra henne mumla i bakgrunden när hon förhoppningsvis frågade efter någon som kunde hjälpa henne vidare. Med en uppgiven suck la hon på luren ännu en gång. Det gnisslande ljudet när Jenny öppnade dörren ut ur telefonkiosken började kännas som en melodi som hon snart skulle kunna utantill. Solen sken över staden och den friska luften innehöll retsamma påminnelser om att våren snart var här.

- Hur gick det? Frågade Eddie med detsamma då hon kom ut ur telefonkiosken. Hon berättade att det hade varit samma kvinna som svarat, och som återigen hade berättat för henne att Kristin inte var inne. Eddie nickade, men såg fundersam ut.

- Är du säker på att hon studerar på lasarettet? Jenny kände sig anklagad och förlöjligad och upprepade återigen, att hon hade promenerat tillsammans med Kristin och hennes väninna Margareta, hela vägen från Kungsportsavenyns hållplats till elevhemmet. De hade båda varit sjuksköterskestudenter, och det var ingen fråga om den saken. Eddie höjde sina händer som för att visa henne att hon skulle lugna ner sig.

- Det var inte meningen att göra dig upprörd. Sa han kort. Hon ignorerade Eddies ursäkt och visade honom i stället hur många flygblad hon hade kvar att dela ut. Föreställningen närmade sig och det värsta hon kunde tänka sig var att få uppträda inför en tom salong. Inte hade hon repeterat varje kväll efter dagliga föreläsningar och studier för att sätta upp pjäsen och bli hånad. Jenny förstod att Eddie tyckte att hon hade gått för långt, och att hon borde sluta upp med att försöka få tag i Kristin. Att hennes försök började bli löjliga och förödmjukande, men Jenny blev gärna förödmjukad, så länge hon kunde få prata med Kristin, bara en gång till.

Människorna passerade utan att se åt deras håll. De var väl medvetna om att de stod där med varsin bunt flygblad i händerna, men de valde att låta blicken vila stadigt framåt, som om de gick i en tunnel av transparanta väggar. Ju mer de försökte ignorera dem, desto mer höjde Jenny rösten och skrek ut över avenyn.

- Nu nalkas Chalmersspexet! Missa inte årets stora föreställning på lördag, av och med studenter från tekniska högskolan! Hon viftade nästan aggressivt med flygbladen, och gärna lite för närgånget när människorna passerade.

- Ta det lugnt, uppmanade Eddie henne. Du skrämmar ju bort alla. Eddie ropade också, men på något vis lyckades han ändå göra det på ett sätt som fick andra att lyssna. För visst fick han fler blickar? Det stannade till och med några för att fråga om spexet. Det fick henne att höja rösten ännu mer, och nästan vråla.

- Det är bara för att vi är studenter. De tror att vi bara berusar oss och roar oss dagarna i ända. Eddie tittade på henne och log hånfullt. Han skakade på huvudet.

- Du har fel teknik. Se och lär. Eddie lyfte armen med en bunt av flygblad och viftade ovanför huvudet medan han ropade. Hon vägrade acceptera detta som någon slags tävling och släppte sina papper på marken och gick för att ta nästa spårvagn.

- Vad gör du?! Flygbladen blåser ju bort! Hörde hon Eddie protestera någonstans bakom henne när hon gick. Eddie löser det där, tänkte hon. Han har ju rätt teknik.

Det var tyst i lägenheten när hon kom hem. Mamma var nog redan på kvarterskrogen, eftersom klockan var

efter fem på kvällen. Ute på balkongen värmdes kvällssolen och hon satte sig ner för att tända en cigarett. Röken rörde sig långsamt ut, bildade klot av rökvrågor som la sig över varandra. Det såg mjukt ut, men skört, som att kloten skulle brista vid minsta beröring. Inne i vardagsrummet stod den, och trots att hon ringt för några timmar sedan smög hon dit. Rullade numret med ena handen och förde cigaretten till munnen med den andra. Lyssnade till tonerna, tålmodigt, tills samma receptionist svarade ännu en gång.

- God kväll. Mitt namn är Jenny. Jag söker Kristin. Hon ska visst studera vid sjuksköterskeprogrammet och bo hos er. Kvinnan på andra sidan luren harklade sig.

- Jaså, det är du igen. Jag ska se efter. Var vänlig och vänta. Vänta var det enda hon tänkte göra. För hon var övertygad om att hon fanns där, och om att hon hade talat sanning för henne. Hjärtat slog allt snabbare, hon tog handen och la den över bröstet, andades. Tänkta på hennes mörkbruna ögon, det korta lockiga håret, och hennes skarpa käklinje och höga kindben. Mest av allt tänkte hon på deras samtal. Hur det var som att de hade känt varandra i flera liv.

Liksom alla andra på avenyn, hade de passerat hennes orimligt högljudda försök att få andra exalterade över chalmersspexet, men Kristin hade, om så bara för en halv sekund, mött Jennys blick. Ögonkontakten hade fått Jenny att plötsligt rusa fram mot väninnorna, men det hade inte varit den vanliga iveren efter publik till föreställningen. Det hade varit något annat. Hon kunde inte förstå vad, eller sätta ord på vad det var som hände i kroppen. Det enda hon visste var att hon behövde prata med henne, om vad var inte väsentligt.

- Detta var Kristin. Hjärtat stannade. Rösten på andra sidan luren väntade. Hon förmådde inte prata. Var befann sig hennes röst? Den som alltid lyckades vråla hejdlöst utan konsekvenstänk, men nu när hon behövde den som mest, bara var tyst?

- Ja, god kväll. Vi möttes förra veckan, på avenyn. Jag ska uppträda i Chalmersspexet, men det vet du redan. Jenny heter jag. Du bor på elevhemmet, nämnde du. Hon svamlade. Jag ville tacka för samtalet senast. Hallå? Är du kvar?

- God kväll Jenny. Jag minns dig, och tack själv. Hon andades ut, log för sig själv och kände det igen. Det där som kroppen visste före henne själv. Det som Kristins röst väckte i henne.

- Jag ringer för att fråga om du vill träffas över en kopp kaffe? Förslagsvis på lördag? Telefonen kändes för varm mot kinden när Kristin började prata. Kristin berättade om skolan, om sina studier och om hur liten hon kände sig i staden. Samtalet tog vid där det hade avslutats senast. Det var något med Kristin som fick Jenny att vilja vara nära henne. Det kändes nästan som ett tvång, som att hon drogs till henne. När de hade lagt på luren satte hon sig ner i soffan i vardagsrummet, iakttog den röda telefonen, som om Kristin fanns därinne. Det var oerhört långt till lördag. Jenny tände ännu en cigarett, gick sedan mot ytterdörren och tog riktning mot kvarterskrogen. Måste berätta för mamma, tänkte hon.

- Jag har hittat henne. Eddie satt mitt emot mamma, och de båda såg på Jenny med höjda ögonbryn. Hennes mamma hade redan den där ostadiga blicken. Hon hade väntat för länge. Hon skulle ha tagit cykeln, eller sprungit i stället för att drömmande promenera med Kristin i tankarna.

- Så hon finns på riktigt. Muttrade Eddie surt och tog en klunk av sin coca-cola.

- Vad glad jag blir för din skull, gumman! Sa hennes mamma, och lyfte sina armar som för att ge Jenny en kram. Jenny låtsades inte förstå försöket till en kram, ville inte att mammas ständiga lukt av alkohol skulle nässla sig in i hennes inre glädjerus. I stället satte hon sig bredvid Eddie och log mot sin mamma. Känslan

av att vilja berätta för mamma hade varit så stor, att hon hade förträngt hur mammas onyktra tillstånd fick henne att vilja slå sönder varenda bar i staden, och bränna ner alla vingårdar i världen.

- Tack, mamma. Vi ska träffas på lördag.

- Va? På lördag är det spexet! Har du glömt det? Frågade Eddie och såg på henne medan han lämnade över, vad hon trodde, var sin del av de kvarvarande flygbladen.

- Jag har inte glömt det. Jag ska möta upp henne utanför elevhemmet vid 13. Sedan tar vi en promenad till stan, innan spexet. Mamma nickade nöjt.

- Underbart. Hoppas hon är bra för dig. Hon smekte Jenny över handen. Jenny log falskt.

- Hoppas hon är flata menar du. Eddie skrattade åt sig själv. Men slutade tvärt när deras mamma sa åt honom att låta Jenny vara. Var det något som kunde få Eddie att landa på jorden, så var det en tillsägelse från mamma som druckit för många glas vin.

- Jag vet att Kristin också känner något. Sa Jenny säkert, men hon var inte säker. Hon hade aldrig varit mer osäker på något. Hon var inte ens säker på vad hon själv kände, visste bara att det hon kände var något som hon behövde få känna mer av, som att kroppen behövde känslan av Kristin för att få näring och styrka.

- Har hon sagt det? Det var inte många formuleringar som hennes bror kunde säga högt utan att provocera henne. Eddie såg frågande på henne.

- Glöm det. Sa hon surt, medan hon lät mamma tröstande, smeka hennes hand. Paradoxalt nog gjorde mammas ömma hand allt lättare, samtidigt som hennes mammas frånvarade sinne överöste osäkerheten med syre.

Kristin bar en pastellblå kappa, över en svart knälång kjol. Under kappen skymtades en blus med volangkrage upptill. Jenny hade letat fram sin finaste kjol i mintgrönt, och valde sina mörkbruna pumps, trots att det skulle få henne att frysa om tårna. Kristin hade öppnat porten till elevhemmet strax efter klockan ett, och sett Jenny direkt. De nickade åt varandra och tog sedan följe nedför gatan in mot staden.

- Det kan inte vara många kvinnor där du studerar. Kristin hade rätt. Jenny var ensam kvinna i sin klass där de studerade maskinteknik.

- Det stämmer. Jag hoppas att det snart blir fler. Hon svarade utan att möta Kristins blick. De fortsatte att prata om utbildningen. Mestadels samtalade de om chalmersspexet och Jenny gav Kristin en noga beskrivning av pjäsen hon skulle delta i senare under dagen, vilket inte var helt utan baktanke då hon hoppades att Kristin skulle fråga om hon kunde få komma och se pjäsen, men hon frågade aldrig. Hon försökte heller inte närma sig Jenny. Eddie kanske hade rätt ändå. Det var hopplöst, att hitta någon där känslorna kunde vara besvarade. Jenny hade aldrig förr tillåtit sig själv att vara i en relation. Av Eddie hade hon hört att många av männen på skolan kallade henne för lösaktig, men hon kunde inte bry sig mindre. Hon lät sig aldrig begränsas, allra minst av andras åsikter.

- Det vore roligt om du ville komma. Tvingade Jenny ur sig till sist, när hon gav upp hoppet om att Kristin skulle bjuda in sig själv.

- Det vore det sannerligen. Dessvärre är jag bortbjuden, till min fästmans familj. Jenny stannade tvärt, men märkte inte av det. Hur kunde det vara möjligt? Hon hade varit så övertygad om att Kristin var speciell, om att det här var på riktigt. Hon hade ju känt en ny, alldeles unik känsla i närheten av Kristin, och det kunde inte vara inbillning.

- Är du förlovad? Frågade Jenny, direkt besviken över att hon avslöjade sig själv genom att låta förtvivlad.

- Sedan ett halvår. Nickade Kristin. Han arbetar på sjukhuset. Arbetar på sjukhuset? Det måste vara en äldre karl, tänkte Jenny. Hon visste inte hur hon skulle fortsätta samtalet, som alldeles innan hade gått lätt och naturligt att föra. Vårdagen kändes plötsligt kvävande, som att solljuset inte längre ville väcka växterna och gräset till liv igen, utan i stället skapa en egen årstid av torka och tomhet. Jenny såg ingen anledning i att tveka.

- Jag trodde att du var förtjust i mig. Den här gången var det Kristin som stannade upp. Från att ha gått bredvid Jenny, sida vid sida, vände hon sig, hela sin kropp mot Jenny och såg henne allvarligt i ögonen.

- Vad menar du? Frågade Kristin försiktigt. Jenny påminde sig själv om att aldrig låta sig begränsas.

- Jag menar precis det jag säger. Jag trodde att du var förtjust i mig, och känner mig besviken nu när jag hör att du är förlovad. Jag tycker om dig, och vill gärna lära känna dig mer. Kristin släppte henne inte med blicken. Tystnaden mellan dem låg spegelblankt stilla och Jenny tyckte nästan att hon kunde höra Kristins andetag någonstans därinne under den blå kappan.

- Jag är ledsen. Det var trevligt att pratas vid, Jenny. Jag måste gå. Kristins avsked var kort, kallt och plötsligt. Hon vände sig om och ökade tempot. Jenny stod kvar och granskade hennes steg när hon bestämt promenerade mot spårvagnshållplatsen en bit längre bort.

Hon var tacksam för teatern. Inget kunde få henne att känna sig så lätt som att höra publiken skratta. Känslorna kunde vila i ett stängt rum, och hon kunde ge plats åt andra personer, som fick låna hennes kropp för någon timme. Det var läkande, nästan helande. Eddie hade kramat om henne före föreställningen, och det hade känts tröstande, även om hon visste att han innerst inne hade velat säga sina magiska ord "Vad var det jag sa?". Att låta bli, denna gång, var stort av honom. Hemma hade mamma förberett rostbiff med potatissallad och pepparrotssås för att fira föreställningen. Det var hennes paradrätt inför alla speciella tillfällen. När Jenny och Eddie kom hem, öppnade hon en flaska vin, utbringade en skål för sina skådespelartalanger och började skiva upp köttet. Jenny skålade, men tog ingen klunk. Gick sedan för att tvätta av sig teatersminket. Ljudet avbröt henne. Det ekade i lägenheten.

- Jenny! Eddies röst trängde sig in i badrummet. Hon öppnade dörren ut till hallen, och möttes direkt av Kristins ansikte. Kristin såg henne i ansiktet, tog av sin ena handske och sträckte sig efter Jennys hand. Försiktigt lyfte Jenny sin hand, som mötte Kristins. Värmen fyllde hela hennes kropp och med ens kände hon sig upprymd. Jag måste ha dig, Kristin, tänkte hon, samtidigt påmindes hon om förlovningen.

- Vilken livad föreställning ni bjöd på. Kristin talade tyst, nästan viskande. De stod i Jennys hall, i hennes barndomshem. Hon hade halva ansiktet täckt med vitt teatersmink, och sin tjuvlyssnade storebror, och vinklunkande mamma i rummet intill.

- Jag trodde inte att du hade någon biljett. Viskade Jenny förvånat. Kristin log, tvekade. Tog ett steg närmare Jenny. Hon lutade sig fram mot Jenny, kysste henne försiktigt på munnen, nästan avvaktade, som för att låta Jenny visa att det var rätt. Inget, hade någonsin, varit så rätt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anfr med Poeter.se id #33315 innehar upphovsrätten